

Unuttuklarım Ne ki Hafız

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Ekim 2025

Bir c/ezadır dokunulmazlığında aşkın, nüvesi bakışın ve onlarca kıpırtının da mealidir şiir...

En çok da yazamadıklarım birikir içimde ve devasa bir kehanettir g/izlenen sinemde.

Acılarım büyüktür, hafız ve gönül pencerem de:

Varsa vaktin, gel ve kon masalıma.

Hangi masal mı söz ettiğim?

Özümde saklı nesirler ve esaret, hafız

Aşkın ihya ettiği bir sesleniş

Hatta binlerce serzeniş

İhbar ettiğim kendimsiz bir dünya özleminden

Vazgeçtiğim hafız...

Yaralarım ne taze ne açık

Kalp gözümse ardına kadar açık

Bense kaçık aklımla

İhtimaller doğuruyorum pervasızca

Öpüyorum elimi

Hani sağ elimle bükemediğim sol elim

Solumda kurşun kadar ağır bir sızı

Lehimlediğim üç beş arzu mu?

Neylerim ya da neden dertlenirim durduk yere?

Sözcüklerim kadar kanamalı olsaydı keşke içimdeki

Dehlizde takılı o b/akışlar

Bilemezsin asla bilemeyeceksin de

Son kurşunu saklı tutuyorum kalemimde

Öykündüğüm sadece kendi masalım

Masa başında unutulmuş bir ışıktır

Sözcüklerimdeki t/aşkın mevsimi

Süregelen bir ihanet

İnsanlığa lades diyen zebani

Hala korkarım koyu gözlerden

Kaçıran kimse benden...

Bense kaçamadan teslim olduğum kederin

En dingin ölüsü
Yaşamakla yazmak arasında bir yerde unutulduğum
Unuttuklarım ne ki, hafız?
Bilmem mi hani?
Nasıl da uyumsuzum
Gel gör ki;
İçimdeki mazlumun suçudur tüm sessizliğim
Bir bardak suda boğulmak nedir bilir misin?
Bazen bir kaşık suda çalınan umudum...
Bekası mı ömrün?
Bakaya kalan yine ben miyim?
Bentler aştım da beceremedim
Kendimi ezip geçmeyi
Sözcüklerim bahar t/adında olmalıydı oysa
Yine de göremezler içimdeki cenneti
Hem saklanırım hem de saklarım
Kara çalan kimse gülerim gülmesine de
Çatıktır kaşlarım her ölüm öncesi
Ne zamanki bir şiir olup döküleyim sayfaya
Sökün eden ilhamla
Dolar taşarım da susamam asla.

Vardiyam bu senelik bu kadar
Bir sonraki sene ise senle buluşacağımız o imgenin
Gölgesinde beklediğim her kimse
Hani olur da düşer sineme
Hani olur da düşer gözümden
Yaftalarını duyduğum iblise şer yüklü bir mizaçtır
İçimdeki şarlatan
Elbet en çok kendime güldüğüm
Bir mealse yazamadıklarım henüz
Yasımı da taşlasın kelimam...

Nazımla niyazımla aşık usandırdığım
En çok da aşkın mizacına bir haykırış
Devasa göğün merhametli Rabbi
En çok bulduğum gök gözlerinde annemin
Elbet anne dualarında gelebildiğim bu yaş ve yas
İnkâr edemem girift benliğimi

Taşkın mizacımla en çok kendime yüklediğim
Azıcık daha varsa vaktim
Daha neler görür de söylerim
Öykündüğüm bir avuç huzur ve neşe
Azığa aldığım bir şiirden bile öte.

Mağdur leylak
Yediverenler
Kol kanat geren o sarmaşıktaki saklı mizacım
Hala çözemediğim içimdeki sırdaşım
Kolaysa gel de sen söyle, hafız:
Sahi kimim ben?
Lafügüzaf işte.
Ölsem bile ne gam, hafız
En azından tahliye ettim içimdeki tutukluyu
Hem de senenin meali iken bu şiir
Uçuşan nazireler ve beyitler
Bir kekremsi kıvançta ısrarlıyım işin sırrı
Yalnızlığın tayfasından düşen payıma
Yeter ki tüm cihanla buluşayım ortak paydada.